

Vyjádření školitele k průběhu doktorského studia

mgr. et mgr. Olgy Čaplyginové

Olga Čaplyginová, již coby absolventka magisterského oboru český jazyk a literatura, absolvovala v akademickém roce 2010/11 také magisterské studium oborů italianistika-komparatistika diplomovou prací na téma *Mozaika a fragment. Tři ukázky italského postmoderního románu*. Na italský postmoderní román upřela pozornost i v rámci svého doktorského studia, které zahájila v roce 2011/12.

Během studia se aktivně zapojila do pedagogické činnosti oboru, oponovala celkem 14 bakalářským prací a jednu práci diplomovou, v letech 2013-2015 navíc působila na ÚRS jako asistentka na poloviční úvazek, na oboru italianistika vedla literární semináře a přednášela italskou literaturu 18., 19. a 20. století, v rámci URS vedla přednášku Úvod do teorie literatury, společnou všem studentům romanistických oborů. Její působení na fakultě bohužel skončilo v důsledku úsporných opatření zahájených novým vedením školy. V loňském akademickém roce spolupracovala s ÚRS alespoň externě.

V roce 2014 se aktivně zapojila do organizačních prací spojených s pořádáním mezinárodní italianistické konference *Le poetiche del riso* (22. – 24. 10. 2014, Italský kulturní institut v Praze), věnované poetikám humoru a komična v italské literatuře počátku 20. století, moderovala zde také jednu z paralelních sekcí.

V průběhu studia byla hlavní řešitelkou vnitřního grantu FF UK na rok 2013, VG020: *Topos domu a jeho metamorfózy*. Výstup publikovala v roce 2014 ve fakultním časopise *Člověk*, viz Čaplyginová, Olga, Válová, Karolína. *Topos domu a jeho metamorfózy: proměna podoby domu v diachronním náhledu*, 31. 7. 2014, dostupné na

<http://clovek.ff.cuni.cz/view.php?cisloclanku=2014073101>

Její další studie k tématu disertace vyšla pod názvem *Postmodernismus a mizející realita* v časopise *Svět literatury* v roce 2013, studii *Alessandro Baricco a jeho postmoderní hra s prostorem* publikovala v roce 2012 také v časopise *Člověk*.

Od září 2015 do února 2016 absolvovala zahraniční studijní pobyt na univerzitě ve Veroně, který věnovala doplňujícím rešeršům sekundární literatury a psaní disertační práce.

Z popularizujících aktivit uvádím recenzní činnost ve spolupráci se stanicí Vltava Českého rozhlasu 3 a s internetovým portálem *iliteratura.cz*. Pro nakladatelství Karolinum přeložila monografii Franca Morettiho *Grafy, mapy, stromy: abstraktní modely literární historie*.

(Praha: Karolinum, 2014), v přípravě je nyní její překlad monografie bohemistky Annalisy

Cosentino *Chvála blbosti*, věnované tvorbě Jaroslava Haška, kterou vydává vydavatelství FFUK.

Studium Olgy Čaplyginové hodnotím jako zcela bezproblémové, studentka po celou dobu řádně plnila předepsané povinnosti, aktivně se zapojovala do chodu oddělení a ústavu a dokázala, že její záběr je široký: odborné publikace, překlady, recenze, pedagogická a hodnotící činnost.

Její hlavním badatelským zájmem je už od dob magisterského studia současná italská próza s důrazem na žánr románu. V disertační práci vychází z práce diplomové, ale její zkoumání problematiky chronotopu postmoderního románu se opírá o pečlivé a soustavné studium východisek pro uchopení postmoderní situace. Předchozí studium komparatistiky je na jejím přístupu k látce patrné, za jejím badatelským úsilím je vždy schopnost hledání souvislostí, širšího náhledu, konfrontace názorů a tezí. V analytických partiích věnovaných celkem šesti románům čtyř autorů (Calvina, Tabucchiho, Benniho a Baricca), kdy se postupně zaměřuje na topos města, domu-hotelu a cesty, po mém soudu přesvědčivě obhájuje svůj názor, že existuje společný časoprostorový princip, na jehož základě lze stanovit charakteristiku – třebaže nutně zobecňující charakteristiku – italského postmoderního románu. Práci by možná prospělo, kdyby autorka pracovala s širším korpusem primárních textů, avšak nikdy nesklouzává z dílčích analýz k obecně platným tezím. Též oceňuji, že si je vědoma křehkosti hranice mezi modernistickými a postmoderními principy reflektujícími a znázorňujícími roztržitost času a prostoru, k jejímu jasnějšímu vymezení by jí pravděpodobně lépe posloužili autoři mladší generace, než je ta Calvinova, ale i než je generace Tabucchiho a Benniho. Už u Baricca je rozdíl mezi traumatem a hrou, v souvislosti se ztrátou celku a celistvosti, patrnější. Nicméně plně respektuji autorčinu volbu autorů a textů, závěry její práce jsou pro mě přesvědčivé. Na práci oceňuji erudici, invenci, samostatnost, pronikavost analýz. Navrhuji hodnocení: prospěla.

V Praze dne 26. září 2016

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.
školitelka